

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas IX. Ad eumdem iusta vndecunque prouocatio, ab eodem prorsus
præclusa in rebus spiritualibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

sect. 8. nu. 8. Turriani 2. 2. t. 1. disp. 16. dub. 3. ac Malderi disp. 4. de Pontif. propof. 4. Tametsi nemo sanus refragabitur, quin verè pronunciatum fit à S. Bonauentura, referente Catharino, l. 1. de certa Sanctorum gloria; fore incredibilissimum, & horribilissimum; ambigere de vera beatitudine Sancti canonismo donati & vindicati.

VERITAS IX.

Fas est, à quibusuis iudicibus Ecclesiasticis, appellare Romanum Pontificem; ab eius Ecclesiastico iudicio, nulla appellatio patet.

Quod à quouis iudicio fas sit appellare Pontificem, habetur ex titulo *supremi capitis Ecclesie*, & ex eo quod Pontifex dictus fit *portus fidei*; quem videlicet subire possint fideles, qui alicubi ab alijs Antistitibus, vel etiam à Concilijs, malè grauantur, vt factum est à S. Athanasio, iniuste oppresso ab Orientalibus Episcopis. Scribit enim Sozomenus l. 3. c. 7. cum appellasset Romanum Pontificem, iniqua iudicia anteriora fuisse ab eo rescissa. Æquè Sanctum Chrysofomum ad se prouocantem, textit, & sedi suæ restitutum voluit Innocentius I. aduersus Orientalium iudicia. Notissimæ sunt narrationes de Sancto Ignatio Constantinopolitano, Nicolaum I. appellante; de S. Flauiano, item Constantinopolitano, ac Theodoreto Cyrensi prouocantibus ad S. Leonem. Grauius verò contestatus est Gelasius I. Epistola ad Episcopos Dardaniæ, & in Commonitorio ad Faustum, à sede Apostolica ad nullum superesse appellationem, sicut ab omnibus patet ad eam appellatio. Explicatissimè idem traditur Can. 4. ac 7. Sardicensis Concilij, & omninò luculenter in Epistola Gregorij IV. ad omnes Pontifices, nec non alijs plerisque locis quæ in hanc rem allegantur à Bellarmino lib. 2. de Pontif. c. 21. Binio ad Epistolam 1. Anacleti. Michaeli Rouffello l. 4. histor. iurisd. Pontif. c. 8. (iuuat enim etiam de spinis

vuas, & de tribulis ficus colligere,) passimque ab alijs quos hi proferunt.

Argumentantur in contrarium Sectarij, ex nonnullis malè intellectis Canonibus quorundam Conciliorum, quibus interdictum videtur, appellatione ad Romanum Pontificem. In quam rem solet vrgeri Canon Concilij Mileuitani, & alius sexti Concilij Carthaginensis, de quo latissimè Turrianus l. 3. pro Epist. Pontif. c. 1. & 2. ac Bellarminus l. 2. de Pontif. c. 25. Sed res vno verbo expediri potest, dicendo, ea Concilia tantum voluisse, vt causæ procul positæ non tractarentur Romæ, sed à Pontifice, cum ad eum esset prouocatum, committerentur discutiendæ in prouincijs vbi mota erat difficultas, ne quis error obreperet Pontifici, vt in causa cuiusdam Apiarij contigisse, dolebant Africani. Similiter, quod nonnulli Patres, vili interdum sunt ferre iniquis appellationes Romanas, facile extricatur. Non enim diffitentur iustitiam talium appellationum quoad substantiam, sed tantum improbant abusiones ab appellantibus admittas; vt videre est apud S. Bernardum 3. de consid. c. 2. & Epist. 178. Iuonem Epistola 172. & 180. & 219. Petrum Cluniacensem lib. 4. Epist. 7. cum de Comite Andegauensi, Hildebertum Epistola 82. qua præter cætera ait, [huiuscemodi moratorijs, & superfluis appellationibus plantari in horto Domini, toxicum mortis, quo subuentus afflictorum moritur, Pontificalis vigor elanguet, iustitiæ parsimonia in nihilum reuertitur, incrementum autem suscipit vbertas delictorum.]

Iam quod addebam, nullam esse appellationem à iudicio Pontificis, per se liquet, ex ratione supremi capitis, competente Pontifici. Nam appellatio debet fieri ad superiorem. Cum ergo Pontifex careat superiore, præclusa est omnis prouocatio ab eius iudicio, ad aliud quodcunque tribunal. Et ita habetur cap. *patet c. nemo*, cap. *cuncta*, 9. q. 3. Huc pertinet quod à nemine retractari posse quæ Pontifex statuerit grauissimè contestatur Zozimus

Papa

Papæ Epistola ad Aurelium & alios qui Carthaginensi Cō-
cilio affuerant: ijs autem qui se grauatos aliquo Pontificis
iudicio exoptulauerint, (quod non nisi circa res purè hu-
manas, & extra res fidei potest accidere,) audiendus est
Iuo Carnot. Epist. 159. [Quoniam (inquit,) iudicia Roma-
næ Ecclesiæ à nemine foris retractari posse, eadem Roma-
na Ecclesia docente, didicimus: si qui aliquando se præ-
grauatos ipsius Ecclesiæ autoritate conqueruntur, hoc
eis consilium damus, vt non descendant in Ægyptum,
propter auxilium, sed ab ipsa, ad ipsam confugiant; &
inde expectent leuamen, vnde se conqueruntur accepisse
grauamen; quia quæ aliquando corripit, paterna seueri-
tate, eadem frequenter colligit materna pietate.]

VERITAS X.

*Romanus Pontifex nulli humano iudicio est obnoxius, sed
soli Deo debet innocentiam.*

IT A ferunt tituli illi, *Caput Ecclesiæ, Magister fidelium,
Pater Patrum.* Neque enim caput subiacere debet mem-
bris, vel discipulis Magister, aut Pater filijs. [Ecclesia Ro-
mana, (vt est apud S. Maximum ad Abbatem Thalassiu,)
quæ ab olim huc vsque, vtpotè senior cunctarum quæ sub
sole sunt Ecclesiarum, omnibus præest. hoc certè canoni-
cè tam à Concilijs & Apostolis, quàm ab horum summo
principatu consecuta, & in sortem adepta; nullis omninò
propter Pontificatus prouectionem scriptis, aut Synodica-
rum edictionibus chartarum subiecta, sicut etiam in his
omnes ex æquo ei secundùm ius Sacerdotale subiecti con-
sistunt.] Cadunt ista in Romanam Ecclesiam ratione
Pontificis, de quo illud fortissimè de more Ennodius in
Apologet. [Aliorum fortè hominum causas Deus voluerit
per homines terminare: Sedis istius præfulem, suo sine
questione referuauit arbitrio. Voluit B. Petri Apostoli,
Luc-